

ਮੁਖਵਾਕ ਨੰਬਰ ੧੬੫

[ਆਦਿ ਅੰਗ ੭੯੯]

**ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਕਰਹੁ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਹਿਥੁ ਹੈ ਕਲਜੁਗਿ ਖੇਵਟੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਤਰਹੁ ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਗੁਣ ਹਰਿ
ਉਚਰਹੁ ॥ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਤ ਲਿਖੇ ਗੁਨ ਗਾਏ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਪਾਰਿ ਪਰਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਾਇਆ
ਨਗਰ ਮਹਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਉਤਮੁ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਉਪਦੇਸੁ ਜਨ ਕਰਹੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਫਲ ਹਰਿ
ਦਰਸਨੁ ਮਿਲਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਅਹੁ ॥੨॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ
ਚਾਖਿ ਦਿਖਹੁ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਤਿਨ ਬਿਸਰੇ ਸਭਿ ਬਿਖ ਰਸਹੁ ॥੩॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ
ਰਸੁ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨਹੁ ॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਚਾਰੇ ਪਾਏ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ
ਭਜਹੁ ॥੪॥੪॥**

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਬਿਲਾਵਲ ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਉਪਦੇਸ਼। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਵਾਸਤੇ ਕਥਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਫੁਰਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ :

ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਕਰਹੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨਹੁ! ਆਵਹੁ=ਸਤਿਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਕਰੋ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਤ=ਸ਼ਾਂਤ ਆਤਮਾ ਕਮਾਈ ਵਾਲੇ ਗੁਰਸਿੱਖ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਹਨ। ਮਿਲਹੁ=ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਮਨ ਨੂੰ ਮਿਲਿ=ਮਿਲਾ ਕੇ ਭਾਈ=ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਵਕ ਹਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਸੁਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਥਾ ਕਰਨਾ ਕਰਹੁ=ਕਰੋ। ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿੱਚ ਸਰਬ-ਸ਼ੇਸ਼ਟ ਕਰਮ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕਥਾ ਹੈ। ਕਥਾ ਔਰ ਕੀਰਤਨ ਗੁਰੂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰਮ ਮੰਨਿਆ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਤਨੀ ਜਲਦੀ ਮਨ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਵਿੱਚ ਇਕਾਗਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਤਨਾ ਜਲਦੀ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਜਨਮਾਂ ਜਨਮਾਂਤਰਾਂ ਦੀ ਮੈਲ ਜੋ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਨ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਸਾਬਣ ਹੀ ਮਨ ਦੀ ਮੈਲ ਨੂੰ ਲਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੈਸਾ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਯਥਾ— ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਉਤਾਰੀ ਮੈਲੁ ॥ ਮਹਾ ਪੁਨੀਤ ਭਏ ਸੁਖ ਸੈਲੁ ॥

[ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੧੭੮]

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣ ਨਾਲ ਨਾਸਤਕ ਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਸੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹਰਿਆ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵ, ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਹਰਿਆਵਲ ਜੀਵ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਨਮ-ਜਨਮਾਂਤਰਾਂ ਦੀ ਮੈਲ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਯਥਾ— ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਵੈ ॥ ਕਥਾ ਸੁਣਤ ਮਲੁ ਸਗਲੀ ਖੋਵੈ ॥

[ਮਾਂਝ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੧੦੪]

ਸੋ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਫੁਰਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੇ ਸੰਤ ਰੂਪ ਸਖੀਓ। ਸਤਿਸੰਗਤ ਦੇ ਮੇਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਕਥਾ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਦਾ ਲਾਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ।

ਯਥਾ— ਆਉ ਸਖੀ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਹਾ ॥ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਨਾਮੁ ਲੈ ਲਾਹਾ ॥

[ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪, ਅੰਗ ੬੯੯]

ਕੰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਉਸ ਕਥਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਰੋਗ, ਦੁੱਖ ਜੰਮਣ ਮਰਣ ਦਾ ਰੋਗ ਹਉਮੈ ਦਾ ਇਸ ਦੀ ਨਿਵਰਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਯਥਾ— ੧. ਸ੍ਵਨ ਸੁਨੀਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ ॥ ਜਾਸੁ ਸੁਨੀ ਮਨਿ ਹੋਏ ਅਨੰਦਾ ਦੁਖ ਰੋਗ ਮਨ ਸਗਲੇ ਲਥਾ ॥

[ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੩੯੬]

੨. ਸਹਜ ਕਥਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਅਤਿ ਮੀਠੀ ਕਥੀ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥

[ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੭੮੧]

ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਥਾ ਦਾ ਮਹਾਤਮ ਸਾਰਿਆਂ ਸਾਧਨਾਂ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਸਾਧਨ ਮੰਨਿਆ ਹੈ।

ਯਥਾ— ਸਭ ਤੇ ਉਤਮ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ॥ ਨਾਮੁ ਸੁਨਤ ਦਰਦ ਦੁਖ ਲਥਾ ॥

[ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੨੬੫]

ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਾ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਸਾਧਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਥਾ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਮੁਖਵਾਕ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤੁਕ ਵਿੱਚ ਕਥਾ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਥਾ ਭਾਵੇਂ ਨਿਰਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਸਰਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਹੈ। ਸੋ ਕਥਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਜੋੜਦੀ ਹੈ। ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਵੈਰਾਗ ਬਿਬੇਕ ਤਿਆਗ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਜਾਗ੍ਰਿਤ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਵਲੋਂ ਜੀਵ ਦਾ ਮੋਹ ਤੋੜ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਜੋੜਨ ਵਾਲੀ ਹੈ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਹਿਥੁ ਹੈ ਕਲਜੁਗਿ ਖੇਵਟੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਤਰਹੁ ॥੧॥

ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਮ ਬੋਹਿਥੁ=ਜਹਾਜ਼ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਖੇਵਟੁ=ਮਲਾਹ ਰੂਪ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਪਾਣੀ ਰੂਪ ਹਨ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਇਸ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਹਨ, ਮਨ ਦੇ ਫੁਰਨੇ ਤਰੰਗ ਰੂਪ ਹਨ, ਭਰਮ ਦੀਆਂ ਘੁੰਮਣ-ਘੇਰੀਆਂ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਜਲ, ਜੰਤੂ ਹਨ ਸੋ ਐਸੇ ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਮਲਾਹ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰਕੇ ਸਬਦਿ=ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਤਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਾ—ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਰਹੁ=ਤਾਰਨਾ ਕਰੋ।

ਯਥਾ— ਨਾਨਕ ਨਾਉ ਬੇੜਾ ਨਾਉ ਤੁਲਹੜਾ ਭਾਈ ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਪਾਰਿ ਜਨ ਪਾਇ ॥

[ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩, ਅੰਗ ੬੦੩]

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਗੁਣ ਹਰਿ ਉਚਰਹੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਾ ਪਿਆਰੇ ਹਰ ਵੇਲੇ ਹਰਿ=ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ।

ਯਥਾ— ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ॥

[ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪, ਅੰਗ ੭੩੧]

**ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਤ ਲਿਖੇ ਗੁਨ ਗਾਏ
ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਪਾਰਿ ਪਰਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥**

ਮਸਤਕਿ=ਮੱਥਾ ਭਾਵ, ਮੱਥੇ ਪਰ ਚੰਗੇ ਲੇਖਾਂ ਦੇ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਗੁਨ ਗਾਏ=ਉਚਾਰਨ

ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਤਿਸੰਗਤ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਪਾਰਿ ਪਰਹੁ=ਉਤਰਨਾ ਕਰੋ।

ਯਥਾ— ੧. ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਗੁਣ ਤਿਨ ਹੀ ਗਾਏ ਜਾ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਸੋ ਸੁਖੀਆ ਧੰਨੁ ਉਸੁ ਜਨਮਾ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ [ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੭੧੨]

੨. ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਗੁਰਮਤਿ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਮੂਰਿ ॥

[ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪, ਅੰਗ ੧੧੩੪-੩੫]

੩. ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਇਹ ਰਤਨਾ ਖਾਣੀ ॥

ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥ [ਵਾਰ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੩੧੯]

ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਮਹਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਉਤਮੁ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਉਪਦੇਸੁ ਜਨ ਕਰਹੁ ॥

ਇਸ ਕਾਇਆ=ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉੱਤਮ ਪ੍ਰੇਮਸ਼ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਰਸ ਵੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਪਾਈਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਜਗਿਆਸੂ ਮੁਖ ਦੁਆਰਾ ਕਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨਹੁ! ਮੈਂ ਦਾਸ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਕਰੋ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਜੋ ਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਮੂਲ ਦੀ ਅਗਲੀ ਪੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਤੁਕ 'ਤੇ ਲੱਗਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਯਥਾ— ੧. ਕਾਇਆ ਨਗਰਿ ਵਸਿਓ ਘਰਿ ਮੰਦਰਿ ਜਪਿ ਸੋਭਾ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰਪਫਾ ॥

[ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪, ਅੰਗ ੧੩੩੬]

੨. ਕਾਇਆ ਨਗਰਿ ਹਰਿ ਵਸਿਓ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਹੇ ॥

[ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪, ਅੰਗ ੧੩੩੬]

੩. ਕਾਇਆ ਨਗਰਿ ਬਸਤ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

[ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪, ਅੰਗ ੭੨੦]

੪. ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਅਪਾਰੁ ਹੈ ਮਿਲਣਾ ਸੰਜੋਗੀ ॥

ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਆਪਿ ਵਸਿ ਰਹਿਆ ਆਪੇ ਰਸ ਭੋਗੀ ॥

[ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩, ਅੰਗ ੫੧੪]

੫. ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਵਸੈ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਪਾਤਾਲਾ ॥

ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ਵਸੈ ਸਭਨਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥

[ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩, ਅੰਗ ੭੫੪]

ਇਸ ਕਾਇਆ=ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮਸ਼ਰ ਨੇ ਸੂਖਮ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਪੂਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੀ ਜਗਤ ਦਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰੇਮਸ਼ਰ ਇਸ ਸਰੀਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਆਪ ਵੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਹੈ ਚੇਤੇ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਰਸ, ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਗਿਆਸੂ ਨੂੰ ਇਤਨਾ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੀ ਕਿ ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਨਗਰੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਮ ਰਸ ਵੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗਲੀ ਤੁਕ ਵਿੱਚ ਦਿੰਦੇ ਹਨ:

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਫਲ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਮਿਲਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਅਹੁ ॥੨॥

ਮਹਾਂਪੁਰਸ਼ਾਂ ਵਲੋਂ ਉੱਤਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਥਨ ਕੀਤਾ ਹਰਿ=ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸਰੂਪ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ

ਸਫਲ=ਸਹਿਤ ਫਲ ਦੇ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਫਲ ਦੇ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸੇਵਿ ਸਫਲ=ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਸਹਿਤ ਫਲ ਦੇ ਹੈ। ਸੋ ਇਸੇ ਲਈ ਹੇ ਜਗਿਆਸੂ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਕਰੋ ਅਤੇ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਨਾਮ ਦਾ ਰਸ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਅਹੁ=ਪੀਣਾ ਕਰੋ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ ਚਾਖਿ ਦਿਖਹੁ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਿਮਰਣ ਮਿੱਠਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਹਰੀ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਪਾਛੋਂ ਚੱਖ ਕੇ ਦਿਖਹੁ=ਦੇਖ ਲਉ। ਭਾਵ ਅਨੰਦ ਮਾਣ ਕੇ ਵੇਖ ਲਓ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਨੰਦ ਜਿਸ ਨੇ ਚਾਖਿ=ਚੱਖਣਾ ਕੀਤਾ ਕੀਤਾ, ਉਸੇ ਨੂੰ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੁੰਗੇ ਦੀ ਮਿਠਿਆਈ ਵਾਲੀ ਵਾਰਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਗੁੰਗੇ ਪੁਰਸ਼ ਕੋਲ ਜੁਬਾਨ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਗੁੜ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਦਾ ਰਸ ਚੱਖਣ ਵਾਲਾ ਉਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਯਥਾ— ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਗੁੰਗੇ ਗੁੜ ਖਾਇਆ ਪੂਛੇ ਤੇ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ॥ [ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਅੰਗ ੩੩੪]

ਨਾਮ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਤੁਕ ਵਿੱਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਿਸਦੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਭੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹਨ :

ਯਥਾ— ੧. ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਪੀਤੇ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥ [ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩, ਅੰਗ ੧੨੯੩]

੨. ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਖਾਏ ਸਭ ਭੁਖ ਜਾਇ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ [ਵਾਰ ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੩, ਅੰਗ ੧੨੫੦]

ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਤਿਨ ਬਿਸਰੇ ਸਭਿ ਬਿਖ ਰਸਹੁ ॥੩॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਗਿਆਸੂ ਜਨਾ ਨੂੰ ਗੁਰ=ਗੁਰੂ ਮਤਿ=ਸਿਖਿਆ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਦਾ ਰਸ ਮਿੱਠਾ ਲਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ੇ ਰਸ, ਬਿਸਰੇ=ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ।

ਯਥਾ— ੧. ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਗੁਰੁ ਮੀਠੇ ਬਚਨ ਕਢਾਵੈਗੋ ॥

[ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪, ਅੰਗ ੧੩੦੮]

੨. ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਜੀਉ ॥

[ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪, ਅੰਗ ੯੫]

ਇਉ ਗੁਰੂ ਦੀ ਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾ ਰਸ ਆਇਆ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਰਸ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਦੇ ਸਨ ਵਿਸਰ ਗਏ ਹਨ ਭਾਵ, ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਰਸ ਹਨ, ਇਹ ਵਿਹੁ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ, ਮਿੱਠੇ ਇਸ ਲਈ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਜ਼ਹਿਰਾਂ ਮਿੱਠੀਆਂ ਤੇ ਕੁਝ ਜ਼ਹਿਰਾਂ ਕੌੜੀਆਂ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਜ਼ਹਿਰ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਮਿੱਠੀ ਜ਼ਹਿਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਹਿਰ ਤਾਂ ਜ਼ਹਿਰ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਤਾਸੀਰ ਕੌੜੀ ਭਾਵੇਂ ਮਿੱਠੀ ਹੋਵੇ ਉਸ ਨੇ ਕੰਮ ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿੱਠੀ ਜ਼ਹਿਰ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਸਵਾਦ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਹੋਵੇ ਜਾਨ ਲੇਵਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਿੱਠੀ ਜ਼ਹਿਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਇਥੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਨਾਮ ਦਾ ਮਿੱਠਾ ਰਸ ਆਉਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਰਸ ਫਿੱਕੇ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਰਸ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਪਰ ਕਿਤਨੀਆਂ ਹੀ ਸਾਖੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਨੇਕਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਾਖੀ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਾਖੀ ਅਨੂਪ ਕੌਰ ਦੀ—ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਦੋਂ ਭਰ ਜੁਆਨੀ ਵਿੱਚ ਸਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਜਿਹਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਉੱਤੇ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜੋ ਮਲੀਨ ਅੰਤਸ਼-ਕਰਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹਨ ਉਹ ਕਦੇ ਗੁਰੂ, ਪੀਰਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਬਖਸ਼ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਅਨੂਪ ਕੌਰ ਨਾਮ ਦੀ ਔਰਤ ਮੰਦ ਵਾਸ਼ਨਾ ਵਾਲੀ ਜਿਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੇ ਇਤਨਾ ਬਲ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਭੀ ਨਾ ਸੋਚ ਸਕੀ ਕਿ ਇਹ ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਰ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਕੋਲੋਂ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਪੁੱਛ ਕੇ ਬਾਕੀ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੰਮਣ-ਮਰਣ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਵਾਂ ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਉਲਟ ਇੱਕ ਝੂਠ ਜਾ ਜਾਲ ਬਣਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸਿੱਖਾਂ ਸਮੇਤ ਪਰਸ਼ਾਦੇ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸੱਦਿਆ। ਬੜੇ ਸਵਾਦਿਸ਼ਟ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਲੰਗਰ ਵਰਤਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਔਰ ਕੁਝ ਸਿੰਘਾਂ ਸਮੇਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਲੰਗਰ ਛਕਿਆ, ਲੰਗਰ ਛਕ ਕੇ ਗੁਰਮਤਿ ਮਰਿਯਾਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿੱਖ ਨੇ ਚੂਲਾ ਪੜਿਆ ਭੋਜਨ ਛਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਅਰਦਾਸ ਨੂੰ ਚੂਲਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਿੱਖ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਸ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖ ਕੇ ਇਸ ਬੀਬੀ ਨੇ ਭੋਜਨ ਛਕਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਭਾਵਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨੀ। ਅਰਦਾਸ ਤੋਂ ਉਪਰੰਤ ਅਨੂਪ ਕੌਰ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਇਸ ਲਈ ਦੂਸਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਮੇਰੀ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣੋ। ਸੁਣੇ ਸਿੱਧ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨ ਲਈ ਜਿਉਂ ਹੀ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ ਤਾਂ ਉਹ ਝੱਟ ਹੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮੰਦ ਵਾਸ਼ਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਉਣ ਲੱਗੀ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੀਬੀ ਇਹ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ? ਤੇਰੀ ਮੱਤ ਠੀਕ ਹੈ? ਇਹ ਨਰਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਕਰਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਰਗਾਹ ਵਿੱਚ ਤੱਤਿਆਂ ਥੰਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅੱਗੋਂ ਅਨੂਪ ਕੌਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਭਾਵਨਾ ਲੰਗਰ ਛਕਾਉਣ ਦੀ ਇਸ ਬੀਬੀ ਦੀ ਹੋਵੇ, ਗੁਰੂ ਪੂਰੀ ਕਰੋ ਸੋ ਮੇਰੀ ਭਾਵਨਾ ਤਾਂ ਆਪ ਜੈਸਾ ਪੁੱਤਰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਜੈਸਾ ਪੁੱਤਰ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਜੋਗ ਤੋਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਗੁਰੂ ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਮੰਦੀਆਂ ਵਾਸ਼ਨਾ ਨਹੀਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ” ਅਨੂਪ ਕੌਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਾ ਹੋਏ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਵੇਖੋ, ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਣ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਇਜ਼ਤ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਰੁਲ ਜਾਏਗੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰੋਲਾ ਪਾਇਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਬਾਂਹ ਫੜ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਥੇ ਤੁਹਾਡਾ ਜਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਥੇ ਅਪਜਸ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ਼ੇਰਦਿਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਕਿ ਅਨੂਪ ਕੌਰ ਪਹਿਲੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਤੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇਂਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਸਾਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਕਦੇ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ। ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ, ਤੇਰੀ ਝੂਠੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਪਰ ਜੇ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਕੇ ਮੇਰਾ ਅਪਜਸ ਕਰੇਗਾ, ਇਹ ਮੈਂ ਸਹਿਨ ਕਰਨ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਧਰਮ ਤੋਂ ਬੇਮੁਖ ਹੋਣਾ ਇਹ ਗੁਰੂ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਉਲਟ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਇਹ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਵੀ ਉਲਟ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਪਜਸ ਨਾਲੋਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਦਾ ਗੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਜੀਵਨ ਉੱਚਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਕਿਥੋਂ ਉੱਚਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਰਹੀ ਗੱਲ ਮੇਰੇ ਜੈਸਾ ਪੁੱਤਰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਹ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਹੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਜੈਸਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੋ ਅੱਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਲੋਕ ਸਵਾਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਵਿਸ਼ੇ ਵਾਸ਼ਨਾ ਖ਼ਤਮ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਬਿਰਤੀ ਟਿਕਾ ਦਿੱਤੀ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾਮ ਇਤਨਾ ਮਿੱਠਾ ਲੱਗਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਵਿਹੁ ਵਰਗੇ ਵਿਸ਼ੇ ਰਸ ਸਾਰੇ ਵਿਸਰ ਗਏ ਜੈਸਾ ਮੁਖਵਾਕ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਤੁਕ ਵਿੱਚ ਸਿਧਾਂਤ ਆਇਆ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਸਾਖੀ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨਹੁ ॥

ਰਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਰਮੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਰਸ ਰਸਾਇਣ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਹਨੂੰ ਰਸਾਇਣ ਰੂਪ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਹਰੀ ਦੇ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਹੁ=ਸੇਵਣਾ ਕਰੋ। ਅਥਵਾ :—ਹੇ ਸੰਤ ਜਨਹੁ ! ਉਸ ਹਰੀ ਨੂੰ ਸੇਵਨਾ ਕਰੋ।

ਯਥਾ— ੧. ਰਾਮ ਰਸਾਇਣਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਾਤਾ ॥ ਸਰਬ ਰਸਾਇਣੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ॥

[ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧, ਅੰਗ ੪੧੫॥

੨. ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਰਸੁ ਪੀਆ ਗੁਰਮਤਿ ਰਸਭਾ ॥

[ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪, ਅੰਗ ੧੩੩੧]

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਚਾਰੇ ਪਾਏ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜਹੁ ॥੪॥੪॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, (ਧਰਮ, ਅਰਥ, ਕਾਮ ਮੋਖ ਰੂਪ) ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਹਨ ਜੇਕਰ ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਤੀ ਮਤਿ=ਸਿੱਖਿਆ ਦੁਆਰਾ ਹਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਭਜਨ, ਸਿਮਰਣ ਕਰੋ ਅਥਵਾ ਚਾਰਿ=ਸੁੰਦਰ, ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਅਨੁਸਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਿਆ। ਵਾ—ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੇ ਚਾਰ ਤੇ ਚਾਰ ਅੱਠ ਪਦਾਰਥ ਪਾਏ ਹਨ, ਧਰਮ, ਅਰਥ, ਕਾਮ, ਮੋਖ ਅਤੇ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ, ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ, ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥ, ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹਨ।

ਯਥਾ— ੧. ਅਰਥ ਧਰਮ ਕਾਮ ਮੋਖ ਦਾ ਦਾਤਾ ॥

ਪੂਰੀ ਭਈ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਬਿਧਾਤਾ ॥

[ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੮੦੬]

੨. ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਅਕਥ ਸੁਨਥਈ ॥

ਧਰਮੁ ਅਰਥੁ ਸਭੁ ਕਾਮੁ ਮੋਖੁ ਹੈ ਜਨ ਪੀਛੈ ਲਗਿ ਫਿਰਥਈ ॥

[ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪, ਅੰਗ ੧੩੨੦]

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖ਼ਾਲਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤਹਿ !

ਮੁਖਵਾਕ ਨੰਬਰ ੧੬੬

[ਆਦਿ ਅੰਗ ੮੦੧]

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਕੀਏ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਸੇਵਕੁ ਅਪਨੀ ਲਾਇਓ ਸੇਵ ॥
ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਜਪਿ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ॥੧॥ ਧਰਤਿ ਪੁਨੀਤ ਭਈ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥ ਦੁਰਤੁ ਗਇਆ
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ਰਵਿਆ ਆਪਿ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਾ ਕਾ
ਵਡ ਪਰਤਾਪੁ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਨ ਹੋਇ ਸੰਤਾਪੁ ॥੨॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਲਗੇ ਮਨਿ ਮੀਠੇ ॥ ਨਿਰਬਿਘਨ
ਹੋਇ ਸਭ ਥਾਈ ਫੂਠੇ ॥ ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਤੂਠੇ ॥੩॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਰਖਵਾਲੇ ॥
ਜਿਥੈ ਕਿਥੈ ਦੀਸਹਿ ਨਾਲੇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਖਸਮਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ ॥੪॥੨॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪੰਜਵੇਂ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦਾ ਬਿਲਾਵਲੁ ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਨੂੰ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸ਼ੁਕਰਾਨੇ ਵਜੋਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਕੀਏ ਗੁਰਦੇਵ ॥

ਗੁਰਦੇਵ=ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਸਰਬ=ਸਾਰੇ ਕਲਿਆਣ=ਸੁੱਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਕਿਸਨੂੰ? ਜਿਸਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਖਟ ਭਗਾਂ ਸਪੰਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਮ ਵਸਿਆ ਹੈ।

ਯਥਾ— ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਸੁਖ ਸਹਜ ਨਿਧਾਨ ॥ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਵਸਹਿ ਭਗਵਾਨ ॥

[ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੧੬੫]

ਸਾਰੇ ਹੀ ਸੁੱਖ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਰਸਨਾ ਦੁਆਰਾ ਗਵਾਉਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਯਥਾ— ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਸੁਖ ਮਨਿ ਫੂਠੇ ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤੂਠੇ ॥

[ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੧੩੪੧]

ਸਾਰੇ ਸੁੱਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਯਥਾ— ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਸੁਖ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ॥ ਬੁਭਤ ਜਾਤੁ ਪਾਏ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥

[ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੨੬੦]

ਇਸ ਮੁਖਵਾਕ ਦੀ ਅਗਲੀ ਤੁਕ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸੁੱਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸੇਵਕੁ ਅਪਨੀ ਲਾਇਓ ਸੇਵ ॥

ਜਿਸ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ, ਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਾਇਓ=ਲਗਾਉਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਲੋਕ-ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਮਾਣ, ਵਡਿਆਈ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਯਥਾ— ੧. ਆਪੇ ਸੇਵ ਕਰਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪਿ ਦਿਵਾਵੈ ਮਾਣੁ ॥

[ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪, ਅੰਗ ੬੦੬]

੨. ਆਪੇ ਸੇਵਾ ਲਾਇਅਨੁ ਆਪੇ ਬਖਸ ਕਰੇਇ ॥ [ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪, ਅੰਗ ੬੫੩]

ਜਿਹੜਾ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਸੱਚੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਾਰੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਦਾ ਹੋਇਆ ਇਸ ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਤਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਯਥਾ— **ਕੋਈ ਪੁਤੁ ਸਿਖੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਤਿਸੁ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰੇ ॥**

ਜੋ ਇਛੈ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ਪੁਤੁ ਧਨੁ ਲਖਮੀ ਖੜਿ ਮੇਲੇ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥

[ਵਾਰ ਗਉੜੀ ਮ: ੪, ਅੰਗ ੩੦੭]

ਜੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਈ ਜਿਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ (ਬਾਬੇ ਲਹਿਣੇ) ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਈ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਆਦਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਈ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਬਾਬਤ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ :

ਯਥਾ— **ਨਿਹਕਪਟ ਸੇਵਾ ਕੀਜੈ ਹਰਿ ਕੇਰੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਈਐ ॥**

[ਗੋਡ ਮ: ੪, ਅੰਗ ੮੬੧]

ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ :

ਯਥਾ— **੧. ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਥਿ ਸਕਥ ਹਨਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥**

ਪਾਣੀ ਪਖਾ ਪੀਹਣਾ ਪੈਰ ਧੋਇ ਚਰਣਾਂਮ੍ਰਿਤ ਪਾਵੈ ॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਿਖਿ ਪੋਥੀਆ ਤਾਲ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਰਬਾਬ ਵਜਾਵੈ ॥

ਨਮਸਕਾਰ ਡੰਡਾਉਤ ਕਰਿ ਗੁਰਭਾਈ ਗਲਿ ਮਿਲਿ ਗਲਿ ਲਾਵੈ ॥

ਕਿਰਤਿ ਵਿਰਤਿ ਕਰਿ ਧਰਮ ਦੀ ਹਥੁ ਦੇ ਕੈ ਭਲਾ ਮਨਾਵੈ ॥ [ਵਾਰ ੬, ਪਉੜੀ ੧੨]

੨. ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਸੇਵ ਸੁਖ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥

ਤਪੜੁ ਝਾੜਿ ਵਿਡਾਇ ਧੂੜੀ ਨਾਇਆ ॥ ਕੋਰੇ ਮਟ ਅਣਾਇ ਨੀਰੇ ਭਰਾਇਆ ॥

ਆਣਿ ਮਹਾ ਪਰਸਾਦੁ ਵੰਡਿ ਖੁਆਇਆ ॥

[ਵਾਰ ੨੦, ਪਉੜੀ ੧੦]

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਵਡਿਆਈਆਂ ਤੇ ਫਲ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਲੇਖਨੀ ਵਿੱਚ ਇਉਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ :

ਯਥਾ— **ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਲਖ ਰਾਜ ਨੀਰ ਭਰਾਵਣੀ ॥**

ਲੱਖਾਂ ਹੀ ਇੰਦਰਪੁਰੀਆਂ ਦੇ ਰਾਜ-ਸੁੱਖ ਬਰਾਬਰ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਵਾ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਦਾ ਪਾਣੀ ਭਰਣਾ ਹੈ।

ਯਥਾ— **ਲਖ ਸੁਰਗ ਸਿਰਤਾਜ ਗਲਾ ਪੀਹਾਵਣੀ ॥**

ਲੱਖਾਂ ਹੀ ਸਵਰਗਾਂ ਦੇ ਸੁੱਖ ਨਾਲੋਂ ਸ਼ਰੋਮਣੀ ਸੁੱਖ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਦੇ ਅਨਾਜ ਪੀਹਣ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਯਥਾ— **ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਲਖ ਸਾਜ ਚੁਲਿ ਝਕਾਵਣੀ ॥**

ਲੱਖਾਂ ਹੀ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਨਿਧੀਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦੇ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਚੁਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲੱਕੜਾਂ ਲਾਉਣ ਕਰਕੇ ਸੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਯਥਾ— ਸਾਧ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਗਰੀਬੀ ਆਵਣੀ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਗਰੀਬੀ ਦੇ ਵਡਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਗਰੀਬੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਗਰੀਬੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸੁੱਖ ਹਨ।

ਯਥਾ— ਅਨਹਦਿ ਸਬਦਿ ਅਗਾਜ ਬਾਣੀ ਗਾਵਣੀ ॥੧੦॥ [ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਵਾਰ ੧੪, ਪਉੜੀ ੧੦]

ਇੱਕ ਰਸ ਬਾਣੀ ਗਾਉਣ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਯਥਾ— ੧. ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤਪਾਂ ਸਿਰਿ ਤਪੁ ਸਾਰੁ ॥ [ਆਸਾ ਮਃ ੩, ਪੰਨਾ ੪੨੩]

੨. ਸੁਖ ਸੇਵਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿਐ ਆਪਣੀ ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਨਿਸਤਾਰਿ ਜੀਉ ॥

[ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਃ ੧, ਅੰਗ ੭੨]

ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਵਲੀ ਵਿੱਚੋਂ—ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਅਨਿਨ ਸੇਵਕ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਅਪਣੀ ਨੂੰਹ ਨੂੰ ਲਾਗੇ ਬੁਲਾ ਕੇ ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੁਤ੍ਰੀ! ਤੂੰ ਇਹ ਤਿੰਨ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਕਰਮ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰ ਜੇ ਤੂੰ ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਏਂਗੀ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਲੋਕ-ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਤਿੰਨ ਬਚਨ ਕਿਹੜੇ ਸਨ ਕਿ ਸਿਰ ਤੇ ਕੇਸ ਰੱਖਣੇ ਤੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ, ਪਿਛਲ ਰਾਤੀ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਨਾ ਤੇ ਤੀਸਰੀ ਇਹ ਕਿ ਆਉਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ।

ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਵਾਲੀ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੋ ਧਰਮਸਾਲ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਝਾੜੂ, ਸੂਹਨੀ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੇਗਾ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਣਗੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਸਦਿ ਗਤੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ :

ਯਥਾ— ਸੁਨ ਸਿਖਾ ਗੁਰਮਤ ਇਹ ਸਾਰ ॥ ਸਤਿ ਸੰਗਤ ਕੀ ਸੇਵ ਉਦਾਰ ॥

ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਉਪਰ ਦਿੱਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤਥਾ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਬੜੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ :

ਯਥਾ— ਵਿਚਿ ਦੁਨੀਆ ਸੇਵ ਕਮਾਈਐ ॥ ਤਾ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣੁ ਪਾਈਐ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਾਹ ਲੁਭਾਈਐ ॥

[ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧, ਅੰਗ ੨੬]

ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਚਿਤ ਲਾ ਕੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਯਥਾ— ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜੇ ਕਰੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਵਣਾ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

[ਵਾਰ ਸੋਰਠਿ ਮਃ, ਅੰਗ ੬੪੪]

ਸੇਵਾ ਦੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹੈ—੧. ਸਕਾਮ ਸੇਵਾ ੨. ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ।

ਗੁਰੂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਵਾਨਨੀਕ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕੁਝ ਮੰਗਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ ਕੋਲੋਂ ਹੀ ਮੰਗਣਾ ਹੈ ਦੇਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਭਾਉਂਦੇ ਫਿਰਨਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਸਰੂਪ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਇੱਛਾ ਪੂਰਕ ਹਨ :

ਯਥਾ— ਇਛਾ ਪੂਰਹੁ ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਰਿ ਜਾਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਕਾਮਧੇਨਾ ॥

ਦਿਸ ਲਈ

ਯਥਾ— ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਮੇਰੇ ਜੀਅਝੇ ਤਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥

[ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੪, ਅੰਗ ੬੬੬]

ਸਕਾਮ ਸੇਵਾ—ਜੋ ਕਿਸੇ ਕਾਮਨਾ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖ ਕੇ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ—ਜੋ ਕਾਮਨਾ ਤੋਂ ਨਿਸ਼=ਰਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਸਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਅੰਤਹਕਰਨ ਦੀ ਸੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਇਸ ਲਈ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ, ਸਕਾਮ ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਉੱਤਮ ਹੈ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਅੰਤਹ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਯਥਾ— ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਹੋਇ ਨਿਹਕਾਮੀ ॥ ਤਿਸੁ ਕਉ ਹੋਤ ਪਰਾਪਤਿ ਸੁਆਮੀ ॥

[ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਃ ੫, ਅੰਗ ੨੮੬]

ਸੋ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਾਇਆ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ।

ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਜਪਿ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ॥੧॥

ਅਲਖ=ਲਖਨ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਅਭੇਵ=ਭੇਦ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਪਿ=ਜਪਿਆ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਭੀ ਬਿਘਨੁ=ਕਸ਼ਟ ਨ ਲਾਗੈ=ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਨਾਮ ਮਨ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਦੁੱਖ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਯਥਾ— ਬਿਘਨ ਬਿਨਾਸਨ ਸਭਿ ਦੁਖ ਨਾਸਨ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥

ਖੋਏ ਪਾਪ ਭਏ ਸਭਿ ਪਾਵਨ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥

[ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੬੨੨]

ਧਰਤਿ ਪੁਨੀਤ ਭਈ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥

ਜਿਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹਨ ਉਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਧਰਤੀ, ਵਾ—ਬੁੱਧੀ ਰੂਪ ਧਰਤੀ ਪੁਨੀਤ=ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਈ ਹੈ।

ਯਥਾ— ਜਿਥੈ ਬੈਸਨਿ ਸਾਧ ਜਨ ਸੋ ਥਾਨੁ ਸੁਹੰਦਾ ॥

ਓਇ ਸੇਵਨਿ ਸੰਮ੍ਰਿਥੁ ਆਪਣਾ ਬਿਨਸਹਿ ਸਭੁ ਮੰਦਾ ॥

[ਵਾਰ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੩੧੯]

ਦੁਰਤੁ ਗਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੁਰਤੁ=ਪਾਪ ਗਇਆ=ਨਾਸ਼ ਹੋ ਗਏ ਜਿਸਨੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਧਿਆਉਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾਪ ਨਾਸ਼ਕ ਹੈ। ਹਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਦੁਰਤੁ ਗਵਾਉਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਯਥਾ— ੧. ਦੁਰਤੁ ਗਵਾਇਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ਉਬਾਰਿਆ ॥

[ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੬੨੦]

੨. ਇਨ੍ ਬਿਧਿ ਨਗਰੁ ਵੁਠਾ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਦੁਰਤੁ ਗਇਆ ਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ॥

[ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੪੩੦]

ਸਭਨੀ ਥਾਂਈ ਰਵਿਆ ਆਪਿ ॥

ਸੋ ਸਭਨੀ=ਸਾਰਿਆਂ ਥਾਂਈ=ਅਸਥਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਆਪ ਰਵਿਆ=ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਐਸੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਜਿਥੇ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਰ ਦਾ ਵਾਸਾ ਨਹੀਂ।

ਯਥਾ— ੧. ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿਆ ਸ੍ਰਥ ਠਾਈ ਅਗਮ ਰੂਪ ਗਿਰਧਾਰੇ ॥

[ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੬੭੦]

੨. ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਬਨਵਾਰੀ ॥

[ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧, ਅੰਗ ੧੦੪੦]

੩. ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭਿ ਥਾਈ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥

[ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੪੫੩]

੪. ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰਨ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿਆ ਅਛਲ ਸੁਆਮੀ

[ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੧੦੮੦]

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਾ ਕਾ ਵਡ ਪਰਤਾਪੁ ॥

ਆਦਿ=ਮੁੱਢ ਜੁਗਾਦਿ=ਜਦੋਂ ਜੁਗ ਆਦਿ ਰਚੇ ਗਏ ਸਤਯੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ, ਦੁਆਪਰ, ਕਲਯੁਗ ਜਾ ਕਾ=ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਵਡ=ਵੱਡਾ ਪਰਤਾਪੁ=ਤੇਜ਼ ਭਾਵ ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਤੋਂ ਹੀ ਵੱਡਾ ਤੇਜ਼ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ। ਆਦਿ ਤੋਂ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਮੁੱਢ ਜਿਥੋਂ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਈ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਜਦੋਂ ਜੁਗ ਆਦਿ ਰਚੇ ਗਏ, ਉਸਦਾ ਭਾਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ। ਇਥੇ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਰ ਦਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਰ ਆਦਿ, ਅੰਤ, ਦੋਨਾਂ ਉਪਾਧੀਆਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਏ ਉਸ ਦਾ ਅੰਤ ਤਾਂ ਆਪ ਹੀ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਆਦਿ ਹੈ ਉਸਦਾ ਅੰਤ ਭੀ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਆਦਿ ਹੈ ਅੰਤ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਅੰਤ ਭੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਰ ਆਦਿ, ਅੰਤ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਨ ਹੋਇ ਸੰਤਾਪੁ ॥੨॥

ਗੁਰ=ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਪਰਸਾਦਿ=ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਕਰਕੇ ਜਨਮ-ਮਰਣ ਆਦਿ ਸੰਤਾਪ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਭਾਵ ਜਨਮ-ਮਰਣ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋ ਗਏ। ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੁਆਰਾ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦੇ ਅੰਧਕਾਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਚਾਨਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਅਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਠੋਕਰਾਂ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਯਥਾ— ੧. ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਆਪੁ ਪਛਾਨਣਿਆ ॥

[ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩, ਅੰਗ ੧੨੯]

੨. ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਮਿਟਿਓ ਅਗਿਆਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਸਭ ਠਾਈ ॥

[ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੬੧੦]

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਲਗੇ ਮਨਿ ਮੀਠੇ ॥

ਗੁਰ ਕੇ=ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਜਿਸਦੇ ਮਨ ਦੇ ਵਿੱਚ ਮੀਠੇ=ਪਿਆਰੇ ਲੱਗੇ ਹਨ।

ਨਿਰਬਿਘਨ ਹੋਇ ਸਭ ਥਾਂਈ ਵੂਠੇ ॥

ਸੋ ਜਨ ਸਭ=ਸਾਰੇ ਥਾਂਈ=ਅਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਬਿਘਨ=ਬਿਘਨ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਹਨ। ਭਾਵ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਵੀ ਕੋਈ ਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਜਿਥੇ ਮਰਜ਼ੀ ਜਾ ਕੇ ਵਸਣ। ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਕੇ ਸਾਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸ਼ੋਭਨੀਕ ਹੈ।

ਯਥਾ— **ਮਾਈ ਚਰਨ ਗੁਰ ਮੀਠੇ ॥ ਵਡੇ ਭਾਗਿ ਦੇਵੈ ਪਰਮੇਸਰੁ ਕੋਟਿ ਫਲਾ ਦਰਸਨ ਗੁਰ ਡੀਠੇ ॥**

[ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਕ ੭੧੭]

ਸੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਤੋਂ ਮੀਠੇ=ਪਿਆਰੇ ਲੱਗੇ ਹਨ। ਭਾਈ ਗੋਂਦਾ ਸਿੱਖ ਕਾਬਿਲ, ਕੰਧਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਸਮਾਧੀ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਰਸ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ ਇਸ ਮਿਠਾਸ ਵਿੱਚ ਭਾਈ ਗੋਂਦੇ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਭੀ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਤਨਾ ਕੁ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਰਸ ਨਿਰੰਤਰ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਕਿਤਨੀ ਦੇਰ ਸੱਤਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਚੌਂਕੜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਜੋ ਮਿਠਾਸ ਮੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਰਸ ਟੁੱਟ ਨਾ ਜਾਏ। ਸੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਰਨਾਂ, ਕਮਲਾਂ ਦਾ ਮਿਠਾਸ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਇਆ ਹੈ ਉਸ ਰਸ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਓਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਚਰਨਾਂ-ਕਮਲਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਕਬੀਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਭੀ ਐਸਾ ਕਿਹਾ ਹੈ :

ਯਥਾ— **ਕਬੀਰ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਮਉਜ ਕੋ ਕਹਿ ਕੈਸੇ ਉਨਮਾਨ ॥**

ਕਹਿਬੇ ਕਉ ਸੋਭਾ ਨਹੀ ਦੇਖਾ ਹੀ ਪਰਵਾਨੁ ॥

[ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਅੰਗ ੧੩੭੦]

ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਚਰਨਾਂ ਕਮਲਾਂ ਦੀ ਮੌਜ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ ਕਬੀਰ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਨਰਕਾਂ ਤੇ ਸੁਰਗਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਚੁਕਾ ਹਾਂ ਇਹ ਸਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਚਰਨਾਂ, ਕਮਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਰਹਾਂਗਾ।

ਯਥਾ— **ਕਬੀਰ ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਤੇ ਮੈ ਰਹਿਓ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪਰਸਾਦਿ ॥**

ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਮਉਜ ਮਹਿ ਰਹਉ ਅੰਤਿ ਅਰੁ ਆਦਿ ॥

[ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ ਅੰਗ ੧੩੭੦]

ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਤੂਠੇ ॥੩॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੂਠੇ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਭਿ=ਸਾਰੇ ਸੁੱਖ ਪਾਏ=ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਏ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਸੁੱਖ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਵਿੱਚ ਹਨ।

ਯਥਾ— **ਲਖ ਖੁਸੀਆ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥**

[ਸਿਰੀ ਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੪੪]

ਸੋ ਜਿਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਇ ਜੀ ਮਾਲਵੇ ਨੂੰ ਭਾਗ ਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਦ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਕੇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਟਪਰੀ ਵਾਸਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗ਼ਰੀਬੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਦੇ ਮਾਰੇ ਹੋਏ ਫੂਲਕਿਆਂ ਦਾ ਵਡੇਰਾ ਭਾਈ ਕਾਲਾ ਅਪਣੇ ਯਤੀਮ ਭਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਂ-ਪਿਉ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਅਚਾਨਕ ਬੱਚੇ ਨੇ ਢਿੱਡ ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਿਆ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਾਲਿਆ ਇਹ ਬੱਚਾ ਪੇਟ 'ਤੇ ਹੱਥ ਕਿਉਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਕਾਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਪੇਟ ਤੋਂ ਭੁੱਖਾ ਹੈ, ਢਿੱਡ ਵਜਾ ਕੇ ਭੁੱਖ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਇਹ ਤਾਂ ਹੋਰਨਾਂ ਦਾ ਪੇਟ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ? ਕਾਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੀ ਇਸ ਨਾਮ ਫੂਲਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਫੂਲਿਆ ਬਹੁਤ ਫੂਲੇਂਗਾ ਭਾਵ, ਰਾਜ ਭਾਗ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇਂਗਾ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਨਾਲ ਟਪਰੀ ਵਾਸਾਂ ਤੋਂ ਰਾਜ ਭਾਗ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਸੁੱਖ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਵਿੱਚ ਹਨ।

ਯਥਾ— **੧. ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਾ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਾਈਐ ॥**

[ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੬੩੦]

੨. ਸਭ ਤੇ ਵਡ ਸਮਰਥ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਈ ਤਿਸਕੀ ਸੇਵ ॥

[ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫, ਅੰਗ ੧੧੫੨]

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੁ ਭਏ ਰਖਵਾਲੇ ॥

ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਦੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ ਹੀ ਰਖਵਾਲੇ=ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਜਿਥੈ ਕਿਥੈ ਦੀਸਹਿ ਨਾਲੇ ॥

ਜਿਥੈ ਕਿਥੈ=ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੁਆਮੀ, ਮਾਲਕ ਅੰਗ-ਸੰਗ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਐਸਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਖਸਮਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ ॥੪॥੨॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਖਸਮਿ=ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ=ਤਾਂਈ ਪਾਲੇ=ਪਾਲਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਆਪਣੇ ਦਾਸਾਂ ਦੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥